

— Бре Таралежко-Ежко, какво е това чудно-чудо отъ тебе? Всички гости ядатъ ястия отъ хубави по-хубави а ти си загризалъ камъкъ. Бива ли така: на моята свадба камъне да гризешъ?... Навѣрно не ми харесвашъ яденето по трапезата! Я кажи, какво искашъ да ти сложа, та да оставишъ камъка!..

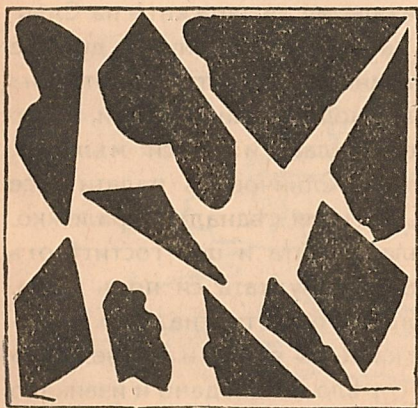
— И яденето ядене, ясно Слънчице, и пиенето пиене, току слушай какво ще ти кажа: досега ти бѣше едно въ свѣта и пакъ горѣше и прѣгаряше, та честичко си погризвахъ камъне, ами отсега, като се оженишъ и ти се народятъ много слънца, всичко по земята ще изгори и ще се прѣвърне на камъкъ. И азъ рѣкохъ, додѣ е врѣме да се приучвамъ на камъни, та послѣ, когато само камъни останатъ по свѣта, а другата храна изгори, да не ми е мжчно!

Казалъ Таралежко-Ежко тѣзи думи на Слънцето, свилъ се въ свойто бодливо кожухче и замлъкналъ.

Млъкнало и Слънцето, замислило се то надъ правитѣ Таралежови думи и си влѣзло пакъ въ своята стая. Останали гоститѣ сами и почнали да го чакатъ пакъ дано излѣзе. Чакали чакали и най-послѣ Слънцето се показало наполовина прѣзъ вратата и имъ рекло да си разотидатъ, защото свадбата се разтуря.

И пакъ се заживѣло Слънцето самъ-самичко, грѣло си както си грѣяло: лѣтѣ суши, пролѣтъ разеленява. Само по-нѣкога се сѣти за булка и дѣца, но си спомва думитѣ на Таралежко-Ежко и се мжчи да забрави.

С. Д.

РЖЧНА РАБОТА.

Копирайте, изрѣжете и залѣпете тѣзи фигурки така, че да получите единъ смѣшенъ силуетъ.

Който прѣвъ и най-хубаво изработи тази работа, ще получи награда книжката „Сребърни звънчета“.